

Chương 129: Truy Tìm Reinhardt (3) - Đến Nhà Reinhardt

(Số từ: 3809)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:07 PM 28/04/2023

Ellen và Harriet thận trọng đi xuyên qua mê cung những con hẻm phức tạp giữa các tòa nhà.

“Nếu họ thấy chúng ta, Vệ binh sẽ bảo chúng ta rời đi vì nguy hiểm. Chúng ta phải tránh xa họ.”

Không giống như trước đây, vì sự biến mất của Reinhardt, các con hẻm phía sau đều có lính gác chứ không phải tội phạm. Harriet gật đầu trước những lời của Ellen.

“Lần này tôi đã học được một ma pháp [cách âm]. Hãy để tôi dùng nó lên chúng ta và di chuyển cùng nhau.”

"Được."

“Sẽ thật tuyệt nếu tôi thực sự học được Ma pháp [tàng hình], nhưng chúng ta vẫn chưa tiến xa đến thế đâu.”

"Không sao đâu."

Harriet đã học được một số Ma pháp mới kể từ nhiệm vụ trên đảo; cô ấy đã học chúng bởi vì cô

ấy đã trải qua một tình huống trong đó những Ma pháp mà cô ấy cho là vô dụng thực sự rất hữu ích. Ma pháp [thở dưới nước] và Ma pháp triệu hồi [Quả cầu ánh sáng] là hai ví dụ như vậy. Chúng là những Ma pháp cấp thấp nhất mà người ta có thể học được mà không cần nỗ lực nhiều, nhưng chúng đã giúp ích rất nhiều cho Ellen và Reinhardt trong việc thu thập thức ăn cho cả nhóm và giúp mọi người duy trì nhiệt độ cơ thể trong cơn mưa xối xả.

Trên thực tế, nhiều Ma pháp tấn công mà cô học được, ngay cả khi chúng rất mạnh, thực sự không có nhiều tác dụng. Do mất nhiều thời gian để sử dụng chúng nên tính thực tế của chúng cũng giảm đi rất nhiều.

Cuối cùng, sau khi nhiệm vụ của nhóm kết thúc, Harriet bắt đầu nghĩ khác đi một chút về những gì là và không phải là Ma pháp hữu ích.

Ma pháp cấp thấp, chẳng hạn như Ma pháp [Cách âm], sẽ giúp ích rất nhiều khi họ đi săn trên hòn đảo đó. Vì vậy, Harriet đã truyền Ma thuật cấp cao hơn để học những Ma pháp hữu ích hơn có thể sử dụng ngay, [Cách âm] là một trong số đó.

Sau khi thời gian niệm chú ngắn kết thúc và Ma pháp được kích hoạt, tiếng ồn mà Harriet và Ellen

phát ra đã giảm đi rất nhiều, nếu không muốn nói là biến mất hoàn toàn.

Ellen dẫn đầu.

Trời mưa nên mùi hôi không nồng nặc, nhưng nếu trời nóng bức, không gian sẽ nồng nặc mùi hôi thối khó chịu.

Những đồng rác không xác định được, thức ăn thừa và dấu vết nước tiểu vương vãi khắp nơi—ai cũng có thể nhìn thấy.

Harriet không quen với những việc như thế; cô cố không nhìn. Cô ấy đã rất khó chịu khi thực sự nhìn thấy một con chuột chạy ngang qua mình, thật kỳ diệu là cô ấy không hét lên.

May mắn thay, trời đang mưa và họ đã sử dụng ma pháp [Cách âm]; Các Vệ binh không thể nghe thấy hai cô gái đó đang di chuyển.

“Tất cả những tòa nhà này là gì vậy?”

Ngay cả khi cảm thấy không thoải mái, Harriet dường như vẫn tò mò về những tòa nhà mà họ tìm thấy ở những con hẻm phía sau chợ.

“Chúng có lẽ là nhà.”

“Nhà cửa? Ở một nơi như thế này?”

Làm thế nào mọi người có thể sống trong các tòa nhà rất gần nhau? Không phải những nơi này giống như đồi kiến sao?

Harriet thể hiện phản ứng điển hình của một quý tộc không thể hiểu được lối sống của thường dân. Những con hẻm phía sau chợ phức tạp như một mê cung, hoàn toàn im ắng ngoại trừ lính canh thỉnh thoảng đi ngang qua.

Đôi khi họ nhìn thấy những người vô gia cư co ro trong các con hẻm, ngủ.

Khi Harriet nhìn thấy một người, cô sợ người và thậm chí không thể lại gần ông ta. Thay vào đó, Ellen đã tiếp cận ông ta.

"Cho tôi hỏi."

"Này, cẩn thận..."

"Uh, uhm... Cái gì? Cô là ai? Ôi~ những quý cô xinh đẹp như cô đang làm gì ở một nơi như thế này?"

"Chúng tôi đang tìm một anh chàng có mái tóc vàng, cao chừng này. Tên cậu ấy là Rein..."

"À, tôi không biết. Bao nhiêu lần tôi phải nói rằng tôi không biết anh chàng đó?"

Người vô gia cư không thể đưa ra câu trả lời cho họ, dường như ông ta đã được hỏi nhiều lần trước đó.

Sau đó, Ellen tìm thêm vài người có vẻ là người vô gia cư chứ không phải tội phạm, nhưng tất cả bọn họ đều chỉ nói với cô rằng họ không biết ai tên là Reinhardt, như thể họ đã chán ngấy việc đó rồi.

Sau một thời gian dài lang thang khắp nơi, cố gắng trốn tránh các Vệ binh, Ellen và Harriet cuối cùng cũng không đạt được kết quả gì mới.

Nội dung được tài trợ.

“...Tôi nghĩ mọi người ở đây đã được thăm vấn về sự biến mất của Reinhardt.”

"Đúng vậy."

Họ là những người ăn xin, nhưng không ai trong số họ biết Reinhardt, và những tên tội phạm ám ảnh những nơi đó đã trốn đi vì tất cả các Vệ binh.

Họ thậm chí phải đột nhập vào những tòa nhà đó để hỏi xem họ có phải là tội phạm hay họ có biết Reinhardt không? Tuy nhiên, khá rõ ràng là Vệ binh đã làm điều gì đó tương tự.

Cả hai đều muốn Reinhardt trở về an toàn nhưng vẫn chưa thể tìm thấy anh ta. Sau đó Harriet nói những lời tiếp theo khá cẩn thận.

“Mọi người đã tìm kiếm mọi góc ngách của nơi này... Và nếu họ không tìm thấy bất kỳ manh mối nào sau một thời gian dài như vậy, tôi không nghĩ việc chúng ta lang thang quanh đây thêm nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Cuối cùng, họ đi đến kết luận rằng việc tiếp tục tìm kiếm khắp Chợ Wenster sẽ là vô nghĩa.

* * *

Harriet và Ellen rời Chợ Wenster, lại ra phố. Chợ đã được bao phủ bởi những người khác. Sẽ không thay đổi gì nếu tìm kiếm ở đây.

“Có phải Reinhardt thực sự không đến đây không?”

"Tôi không biết..."

Thực tế là các Vệ binh vẫn chưa tìm thấy Reinhardt, mặc dù họ đã lùng sục qua nơi được cho là Reinhardt đã biến mất, có thể có nghĩa là đó không phải là nơi anh ta biến mất.

Có thể là Reinhardt đã không thực sự đến nơi đó. Lý do tại sao tất cả những tên tội phạm có thể bị bắt cóc đột ngột biến mất như vậy có thể là do chúng cảm thấy bị đe dọa bởi sự xuất hiện đột ngột của rất nhiều Vệ binh.

Vậy thì họ nên bắt đầu tìm Reinhardt ở đâu đây?

“Có rất nhiều điều kỳ lạ về tình huống này.”

Harriet đưa ra một câu hỏi khác.

"Cái gì?"

“Các lính canh... đã thẩm vấn hầu hết những người ăn xin ở đây, phải không?”

"Đúng vậy."

Họ làm đến mức những người ăn xin phát ngán khi nghe câu hỏi đó.

“Những tên tội phạm bỏ chạy, nhưng những người ăn xin ở lại nơi này.”

“Tuy nhiên, có vẻ như không có người ăn xin nào sống dưới gầm cầu đến đây. Không ai trong số họ biết Reinhardt.”

Những người ăn xin sống dưới gầm cầu.

Theo Người bảo vệ, những người ăn xin lẽ ra phải đến Chợ Wenster để trú mưa. Nếu họ không muốn bị ướt sũng, họ sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đến đó. Các Vệ binh không thực sự đuổi họ ra khỏi nơi đó. Đó là lý do tại sao những người ăn xin vẫn ở trong các con hẻm phía sau cho dù có lính canh đi tuần tra hay không.

Có những người ăn xin, nhưng không ai trong số họ biết về Reinhardt.

“Họ chưa bao giờ đến Chợ Wenster.”

Ellen gật đầu trước lý lẽ của Harriet.

“Tôi nghĩ chúng ta phải tìm những người đó trước đã.”

"Đúng rồi."

Chợ Wenster, con đường rõ ràng nhất, đã đông nghịt người. Nếu nơi đó có bất kỳ loại manh mối nào, nó sẽ được tìm thấy vào một ngày nào đó, ngay cả khi họ không ở đó.

Cả hai quyết định đi tìm những người ăn xin ở Cầu Cổng Đồng, một nhóm không ai thực sự quan tâm. Mọi người khác chỉ tập trung vào Chợ Wenster.

Giả thuyết của họ đã đúng.

Cả lực lượng của Temple và Vệ binh đều không tập trung vào đầu mối đó với giả định rằng Reinhardt đã biến mất ở Chợ Wenster. Họ đang cố gắng tìm ra băng nhóm tội phạm nào đó có liên quan đến vụ mất tích của Reinhardt.

Reinhardt thậm chí còn không tìm thấy nhóm người ăn xin mà anh ta đang tìm kiếm vào thời điểm đó.

Đó là vấn đề với những người chỉ làm những gì họ được bảo phải làm. Đó là lý do tại sao lực lượng của Temple và Đội cận vệ chỉ tập trung vào việc Reinhardt chắc chắn đã đến Chợ Wenster.

Vì vậy, Ellen và Harriet đi đến quyết định rằng họ nên đi đến một nơi khác vì những người khác đã có mặt ở đó.

Những người ăn xin sống dưới cầu là một nhóm khá nổi bật, ngay cả những người bảo vệ cũng biết rõ về họ.

Mặc dù họ dường như không áp đặt bất kỳ biện pháp trừng phạt nào đối với họ, nhưng họ cũng không thực sự thích chúng. Ellen và Harriet đã không nhìn thấy họ trực tiếp, nhưng họ tưởng tượng họ đang uống rượu và trò chuyện dưới gầm cầu. Đó chắc chắn sẽ không phải là một cái nhìn đẹp.

Ellen và Harriet đến lối vào công viên ven sông, nơi đầu tiên họ thu thập thông tin để tìm lại người bảo vệ đó.

Tuy nhiên, có một người khác đang đứng gác, có lẽ vì ca trực của anh chàng đó đã kết thúc.

“Ồ, những người ăn xin đó à? Vào những lúc như thế này, có lẽ họ sẽ đến Wenster—”

“Họ không có ở đó.”

Khi họ chuẩn bị nhận được câu trả lời giống như lần trước, Ellen đã ngắt lời anh ta. Rất có khả năng Reinhardt đã đến đó, nhưng những người ăn xin chắc chắn không có ở đó.

“Hừm... Thật sao? Rồi họ sẽ đi đâu vào những ngày mưa như thế này? Họ thậm chí không có nhà hay bất cứ thứ gì tương tự vậy, cô biết không?”

Trời mưa rất nhiều trong vài ngày qua và họ không thể ở dưới gầm cầu trong tình huống đó, vì vậy lựa chọn duy nhất mà họ có vẻ có là đi về phía Chợ Wenster.

Một trong những người bảo vệ chen vào sau khi nghe người kia nói chuyện.

“Chà, không phải họ kiếm được rất nhiều tiền trong những ngày này sao? Có lẽ họ không phải vào chợ nữa. Ai biết? Có lẽ họ thậm chí đã tìm thấy một số nhà trọ để ở lại.”

"Tiền bạc? Người ăn xin sẽ có tiền sao? Và một quán trọ? Điều đó thật buồn cười."

Khi những lính canh khác cười nhạo câu nói của anh ta, coi anh ta như thể anh ta đang nói những điều hoàn toàn vô nghĩa, thì anh ta bắt đầu cười khúc khích.

"Bọn khốn đó không còn bán kẹo rẻ tiền nữa, anh biết không? Họ hiện đang bán những món đồ lặt vặt trên chuyến tàu mana. Anh không nhận thấy sao? Đó là lý do tại sao chúng ta không nhận được bất kỳ lời phàn nàn nào từ những người đến thăm công viên ven sông nữa. Nhưng tôi phát ốm và mệt mỗi khi nhìn thấy những gã đó mỗi khi đi làm."

"...Anh đang nói với chúng tôi rằng những người bán hàng đó là những người ăn xin?"

"Ừ, họ khá năng động, phải không?"

Ánh mắt của Ellen và Harriet gặp nhau khi họ đang lắng nghe cuộc trò chuyện của các Vệ binh.

'Aah, xin chào, các công dân thân yêu của Đế quốc.'

'Quý cô có thể vui lòng cho chúng tôi xin một ít thời gian quý báu của mình một chút không, tôi muốn giới thiệu với quý cô một trong những mặt hàng mới của chúng tôi.'

Cả hai đã tìm thấy mục tiêu của mình mà không hề hay biết.

Những người duy nhất quan tâm đến sự thay đổi công việc của những người ăn xin từ gầm cầu là những người cùng 'nghề' và thế giới ngầm. Vì vậy, chỉ có một vài người trong số những người bảo vệ biết rằng những người ăn xin đã trở thành những người bán hàng trên tàu.

Ăn xin vẫn là ăn xin, người ta thường không quan tâm họ thực sự là ai, và những người bán hàng rong chỉ là một mối phiền toái nhẹ, nên không ai thắc mắc về lai lịch của họ.

Dù sao đi nữa, không giống như những luật sư ở công viên ven sông, những người bán tàu hỏa có thể tiếp tục công việc kinh doanh của họ bất kể trời có mưa hay không. Họ vẫn đi từ tàu này sang tàu khác để bán đồ của mình ngay cả trong mùa mưa.

Ellen và Harriet ngay lập tức lên một chuyến tàu mana, không quan tâm nó sẽ đi đâu.

"Tôi hy vọng họ biết Reinhardt ở đâu."

"Vâng."

Cả hai đều hy vọng rằng không có điều gì tồi tệ thực sự xảy ra với anh ta và anh ta vắng mặt ở Temple trong một thời gian dài như vậy vì một việc khác. Cả hai di chuyển từ khoang này sang

khoang khác của đoàn tàu mana, tìm kiếm những người bán hàng.

Họ không phải tìm kiếm lâu. Sau khi di chuyển qua bốn toa, họ tìm thấy một người bán hàng đang xoay con quay trên sàn và hào hứng nói về 'con quay thần kỳ'.

Không có gì ngạc nhiên khi mọi người không kết nối những người bán hàng rong với những người ăn xin sống dưới gầm cầu.

Theo chỉ dẫn của Reinhardt, các thương nhân đi trên tàu đã ăn mặc chỉnh tề và tắm rửa sạch sẽ.

“Aah, mọi người, để tôi kể cho các bạn nghe về con quay này...”

“Xin lỗi, thưa anh.”

Đúng như dự đoán, Harriet vẫn còn khá nhút nhát nên Ellen bước tới chỗ anh chàng. Khi Ellen gọi anh ta, thương gia mỉm cười.

“Xin chào, chỉ có một đồng bạc thôi.”

Anh ấy dường như nghĩ rằng cô ấy nói chuyện với anh ấy vì cô ấy quan tâm đến những con quay nằm trên sàn nhà. Tất nhiên, Ellen không có hứng thú với những thứ đó.

“Anh có biết Reinhardt không?”

“...Reinhardt?”

Người bán hàng nghiêng đầu khi cô ấy đột nhiên nói ra cái tên đó.

* * *

May mắn thay, anh biết Reinhardt.

“Anh chàng đó mất tích à?”

"Đúng vậy."

Ngay khi nghe tin đó, anh ta lập tức nhấc con quay của mình và xuống ở trạm tiếp theo. Harriet và Ellen đi theo anh ta, và khi đến một nơi yên tĩnh, họ bắt đầu nói chuyện.

"Anh không biết sao?"

“Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói về điều này... Đây là một vấn đề lớn. Tôi nên cho chị đại biết về nó.”

Cái đó nghĩa là gì?

Tuy nhiên, người bán rong dường như cảm thấy cần phải ngay lập tức báo cáo sự việc với ai đó.

“Cám ơn hai người. Nhưng các cô...”

“Chúng tôi là bạn học của Reinhardt.”

Có vẻ như anh ấy muốn đuổi họ đi, nhưng Ellen và Harriet đang hừng hực quyết tâm; họ sẽ theo anh ta bất kể điều gì.

Người bán hàng không thể thắng được hai người đó, những người chắc chắn sẽ đi theo anh ta dù anh ta có thích hay không, vì vậy anh ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc cùng họ tiến về căn cứ hiện tại của Rotary.

Ellen và Harriet buộc phải nhận ra rằng việc họ không thể tìm thấy những người ăn xin ở Cổng

Đồng trên phố chợ của Quận Wenster là điều tự nhiên.

Người bán hàng đang hướng tới khu vực cực nam của Thủ đô Đế quốc.

“Tôi nghe nói rằng anh đang ở gần Bronzagate.”

Người bán hàng lắc đầu trước những lời của Ellen từ bên dưới chiếc ô của mình.

“Lúc đầu thì như vậy, nhưng dần dần chúng tôi đang cố gắng ổn định.”

Họ đang dần cố gắng thoát khỏi Cổng Đồng. Đó là lý do tại sao họ di chuyển hoàn toàn căn cứ của mình trong khi trời đang mưa, đó là cách anh ấy giải thích.

Tuy nhiên, nơi họ sắp đến lại gần ranh giới giữa Thủ đô và khu vực bên ngoài. Sau khi đi hết chuyến tàu, họ mới xuống tàu.

Đây là một khu vực hẻo lánh chỉ có một vài tòa nhà và thậm chí còn ít người hơn.

Họ không khỏi cảm thấy lo lắng vì sắp đến một nơi vắng vẻ như vậy. 'Nếu người này không phải là người tốt thì sao?' Những loại suy nghĩ này sôi sục trong họ.

"...Tôi sợ."

"Không sao cả."

Harriet đang nói ngắt quãng như thể giọng của cô ấy bị đứt quãng. Đáp lại, Ellen thì thầm với cô ấy rằng cô ấy không có gì phải lo lắng cả.

Điều đó khiến tâm trí cô thoải mái khi nghĩ về việc Ellen tuyệt vời như thế nào, người có thể tự mình chiến đấu với lũ Orc trong rừng.

Ngay cả khi người bán hàng đó nghĩ đến việc làm hại họ, điều đó cũng vô ích - anh ta chắc chắn dễ đối phó hơn những con Orc đó.

May mắn thay, cô ấy có thể dẹp bỏ những lo lắng đó, vì họ có thể nhìn thấy một chiếc lều khổng lồ sau khi đi dạo với người bán hàng một lúc. Nó được dựng lên ở một khu đất trống xa xôi và yên tĩnh. Bên trong lều, người ta có thể nghe thấy tiếng ồn ào của mọi người.

Họ cũng có thể nhìn thấy một công trường xây dựng. Có vẻ như họ đang xây dựng một cái gì đó.

“Có phải... họ đang xây dựng một tòa nhà không?”

"Tôi nghĩ vậy."

Trời đang mưa nên họ không tiếp tục xây dựng vào lúc này, nhưng nhìn vào những cây cột và công trình xây dựng, có vẻ như họ đang cố gắng xây dựng một tòa nhà khá lớn.

“Được rồi, các cô theo tôi tới đây, tôi sẽ dẫn các cô tới đây, nhưng đã vào đây, các cô phải cẩn thận lời nói của mình.”

"Cẩn thận?"

Người bán hàng thấy Ellen nghiêng đầu và gật đầu.

“Tính cách của chị ấy khá là... Chỉ cần biết rằng chị ấy không quan tâm cô có phải là học sinh của Temple hay không.”

Ellen gật đầu và Harriet thở dài hơi khó chịu rằng cô phải cẩn thận với một người ăn xin đơn thuần. Harriet là một quý tộc vĩ đại không nên có lý do gì để nói chuyện với những người thấp kém như vậy trong hoàn cảnh bình thường.

Căn lều lớn hoàn toàn mở ra một bên để mọi người có thể nhìn vào bên ngoài. Họ nghĩ rằng ngoại hình và hành vi của những người ăn xin đó sẽ vô cùng tồi tàn, nhưng họ hơi khác so với những gì Ellen và Harriet đã tưởng tượng.

Mặc dù họ có vẻ gặp khó khăn trong việc xoay xở do trời mưa to, nhưng so với những người ăn xin tồi tàn mà họ gặp ở chợ Wenster, họ có vẻ cao quý. Rốt cuộc thì mọi người đều mặc quần áo đàng hoàng.

“...Yo, bọn trẻ sao vậy?”

Mắt họ hơi mở to khi đồng nghiệp của họ quay lại với hai cô gái đi theo anh ta.

“...Những cô gái này lớn lên sẽ rất xinh đẹp, phải không?”

Mặc dù Harriet đang mặc quần áo bình thường, người ta vẫn có thể nhận ra cô ấy là một quý tộc hạng nhất hoặc một người rất giàu có, và Ellen trông khác xa với một người ăn xin với hào quang mà cô ấy tỏa ra và bộ quần áo cô ấy mặc. Hành vi và thái độ của họ cũng là dấu hiệu.

Harriet trông hơi mệt mỏi, còn Ellen thì bình tĩnh. Tuy nhiên, mọi người bắt đầu xầm xì trước sự xuất hiện đột ngột của hai cô gái xinh đẹp đó.

Một phụ nữ trẻ với mái tóc trắng bù xù đứng trước mặt họ. Trang phục của cô ấy không khác nhiều so với những người khác, nhưng đôi mắt vàng tỏa ra áp lực cho thấy cô ấy không phải là một người bình thường.

—Con chó hoang của Irene.

“Những đứa trẻ này là ai?”

Loyar cau mày khi thấy Ellen và Harriet đứng trước mặt mình.

Cả hai tự giới thiệu mình là bạn học của Reinhardt.

“...Là vậy sao? Nhưng làm thế nào 2 người tìm thấy nơi này?”

Loyar có vẻ cảnh giác về lý do tại sao hai người dường như là bạn cùng lớp của Reinhardt lại đến đó. Lý do duy nhất cô có thể nghĩ đến là họ có thể đã tìm ra manh mối nào đó về danh tính ẩn giấu của Reinhardt.

“Reinhardt đã mất tích.”

“...Cô nói gì?”

Không chỉ Loyar, mà tất cả các thành viên câu lạc bộ có mặt đều hoàn toàn bị sốc.

Ban đầu, Hội Đạo Tặc dự định sử dụng Reinhardt làm mồi nhử để bắt Loyar.

Tuy nhiên, một thời gian dài đã trôi qua kể từ đó, và Rotary hoàn toàn không hay biết về sự biến mất của Reinhardt.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading